

Joanna Zawadzka

"Siedem figur quasi-pamiętnika", Andrzej Zieniewicz, "Miesięcznik Literacki" nr 7 (1984) : [recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 28/3-4 (97-98), 279

1985

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ZIENIEWICZ Andrzej: Siedem figur quasi-pamiętnika. "Miesięcznik Literacki" 1984 nr 7 s. 44-58.

Figurą łączącą teksty opisywane jest autobiografizm użyty w funkcji narzędzia. Kluczem do tak pojętego "nowego autobiografizmu" jest tworzenie zapisu jakby niefikcjonalnego, wedle sugestii, że fikcja nie pasuje do współczesności. W swych rozważaniach autor powołuje się na książki: Konwickiego - "Kalendarz i klepsydra", "Sennik współczesny"; Miłosza - "Rodzinna Europa", "Ziemia Ulro"; Bratnego - "Pamiętnik moich książek"; Wata - "Mój wiek. Pamiętnik mówiony"; Tyrmanda - "Dziennik 54. Kondycja własna"; Rudnickiego - "Rogaty warszawiak"; Drewnowskiego - "Tyle hałasu o nic"; Gombrowicza - "Dzienniki".

BP/97-98/92

J.Zaw.

ZYCHOWICZ Jan: Strzykawka i pająki. "Miesięcznik Literacki" 1984 nr 6 s. 42-51.

Autor próbuje spojrzeć na eseistykę Gombrowicza i Miłosza przez pryzmat ich stosunku do Dostojewskiego i jego "przeklętych problemów". Jego zdaniem, obaj eseiści po przejściu "Himalajów intelektu" ponownie wpadają w sidła peryferyjnej problematyki polskiej - szczególnie Miłosz, którego patronem w buncie przeciw newtonowskiemu modelowi świata ma być nie Blake, ale... Sienkiewicz.

BP/97-98/93

J.Z.